Anul al 54-lea · 16 Pagini · EXEMPLARUL { În România: 3 lei / În străinătate: 6 lei · 16 Pagini · Nr. 333 Vineri 3 Decembrie 1937

Taxa poştală plătită în numerar conform aprobării dir. G-le P. T. T. No. 120.288/932

ABONAMENTE ÎN ŢARA Lei 200 pe 3 luni Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80 În străinătate în raport cu tariful poştal şi valuta

UNIVERSUL

ABONAMENTE LA „VESELIA" „UNIVERSUL COPIILOR" ŞI AL TINERETULUI" ZIARUL CĂLĂTORIILOR Câte 220 Lei pentru 12 luni în ţară

FONDATOR: LUIGI CAZZAVILLAN

CELE DIN URMA ŞTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ŞI TELEFONICE

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: BUCUREŞTI, STR. BREZOIANU No. 23-25

CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACŢIE: 3.30.15

DIRECTOR: STELIAN POPESCU

BIBLIOTECA CENTRALĂ O „ASOCIAŢIUNII"

Minunea spaniolă

In vremurile grele, când o naţiune e ameninţată în însăşi existenţa sa, fie de duşmanii dinăuntru, fie de cei dinafară, nu-şi poate găsi mântuirea de cât în propriile sale forţe morale şi materiale.

Mai întâi intervin forţele morale, care reaprind flacăra patriotismului şi întreţin resistenţa eroică a luptătorilor prin spiritul lor de solidaritate şi de sacrificiu liber consimţit.

Cine ar fi crezut că Spania, în decadenţă de atâtea secole, slăbită din cauza unui sistem şi a unor metode de guvernământ ce n'au luat în seamă realităţile, ca şi de fărâmiţirea partidelor; subminată de comunism şi apoi dată pradă războiului civil, va putea să se redreseze, să se apere eroic şi să dovedească lumii întregi voinţa sa nestrămutată de a-şi păstra şi asigura independenţa?

Minunea aceasta nu s'ar fi îndeplinit fără intervenţia acelei elite de luptători şi conducători, care prin forţa sa morală, a reuşit să libereze o mare parte din teritoriul patriei şi să asigure naţiunii spaniole încrederea desăvârşită în victoria finală.

Mai sunt apoi virtuţile civice ale acestei elite de luptători şi conducători.

Generalisimul Franco, care deţine puterile şefului statului, primeşte „o soldă" modestă, inferioară salarului unui subsecretar de stat al vechiului regim.

El a refuzat orice spor sub titlul de cheltueli de reprezentare, sau alt titlu.

Generalii din armata naţionalistă, comandanţi de mari unităţi şi cari au câştigat numeroase bătălii în timpul acestui război, primesc şi ei solde modeste, suficiente ca să poată acoperi nevoile strict necesare.

Un alt fapt merită să fie adus la cunoştinţa publică.

Generalul Queipo de Llano, cuceritorul oraşului Sevilla şi liberatorul Andaluziei, care pentru serviciile aduse patriei sale este foarte popular, n'are avere, — nici casă proprie, nici proprietate agricolă, nici un alt venit afară de solda sa.

De aceea locuitorii din Andaluzia — teritoriu aflat sub comanda şi administraţia generalului Queipo de Llano — au subscris o sumă de două milioane de pesetas spre a fi oferită, ca un binemeritat omagiu, liberatorului lor.

In apelul adresat andaluzilor de comitetul ce a luat iniţiativa acestei subscripţii, se spune:

„Generalul Queipo de Llano a liberat Andaluzia noastră, care a suferit ultragiul ocupaţiunii bandelor comunisto-anarhiste şi excesele săvârşite de ele.

Victorios, el a restabilit ordinea şi pacea binefăcătoare. Administraţia sa a asigurat reluarea activităţii economice şi a dat impuls muncii constructive.

Generalul Queipo de Llano a binemeritat de la patrie.

Ca un omagiu adus acestui nobil şi eroic luptător, apărător al independenţei Spaniei neperitoare şi liberator al Andaluziei, propunem să-i oferim acest modest dar, ca un semn al recunoştinţei noastre".

Generalul Queipo de Llano n'a acceptat pentru sine suma subscrisă, ci a destinat-o unei opere de binefacere socială: cumpărarea de pământ şi case pentru familiile lucrătorilor nevoiaşi.

Comparaţi aceste fapte cu altele ce s'au petrecut în teritoriul rămas în stăpânirea comuniştilor, — între care reamintim ridicarea valorilor din tezaurul statului şi de la bănci spre a fi puse la dispoziţia aventurierilor fără patrie şi fără Dumnezeu, cari conduc brigadele internaţionale roşii.

Şi victoria finală nu va fi decât de partea forţelor morale şi naţionale.

Anchetă la legaţia sovietică din Varşovia

Varşovia, 30 (Radio-Central). — *Ziarul „Wieczor Warsawski" afirmă că o comisie specială a „G.P.U."-ului face de două zile o anchetă la legaţia sovietică din Varşovia.*

In urma acestei anchete, s'au trimes la Moscova mai multe lăzi cu documente găsite la legaţie. Deasemenea, întregul personal al legaţiei, afară de d. Boris Binoradov, ministrul Rusiei, a fost invitat să plece imediat la Moscova.

Legaţia sovietică din Varşovia desminte însă această ştire.

ANIVERSAREA UNITĂŢII IUGOSLAVILOR

Amicii şi aliaţii noştri, iugoslavii, sărbătoresc împlinirea celor 19 ani de când s'a proclamat independenţa provinciilor dezrobite şi unirea lor cu vechiul regat sârb.

Prima etapă a fost constituirea, la Zagreb, în ziua de 30 Octombrie 1918, a unui comitet naţional format din reprezentanţii vechiului regat sârb, ai Croaţiei şi Sloveniei, care a declarat rupte legăturile celor două provincii iugoslave de monarhia austro-ungară.

A doua etapă a fost reuniunea provinciilor ce au aparţinut Austro-Ungariei — Croaţia, Slovenia, Bosnia, Herzegovina, Dalmaţia şi Muntenegru, — cu Serbia şi proclamarea independenţei lor în ziua de 1 Decembrie 1919, în vederea constituirii noului stat „sârbo-crato-sloven".

In urma acestei proclamaţii, comitetul naţional din Zagreb s'a transformat într'un guvern sârbo-croato-sloven. Ca şi românii, prietenii şi aliaţii noştri iugoslavii au avut şi ei înainte de războiul mondial, aspiraţiile lor naţionale, din cauza despărţirii lor în mai multe ţări şi provincii, — dintre care Austro-Ungaria stăpânea cele mai multe—şi au urmărit unificarea acestora într'un stat independent în frontierele lui etnice. Semnalul unificării slavilor dela sudul monarhiei habsburgice l-au dat croaţii; iar sârbii au întrevăzut unificarea tuturor iugoslavilor.

Deşteptarea naţională a slavilor din Dalmaţia a început când croaţii au cerut în Dieta lor din Agram — Zagrebul de azi — formarea unui regat croato-sloveno-dalmat. A fost cel dintâi pas îndrăzneţ spre o reunire a slavilor din Austro-Ungaria într'un regat separat, pe bază rasistă şi naţională.

Mai târziu, când ungurii pretindeau să impună şi mai mult dominaţia lor asupra tuturor naţionalităţilor din regatul lor, s'a accentuat tendinţele de separaţie ale slavilor dela sud, în jurul aspiraţiilor lor comune naţionale.

Ivan Cvijic, membru al Academiei de ştiinţe din Belgrad, scria în 1915:

„In ultimii zece ani s'a produs explozia: tendinţele unitare iugoslave s'au manifestat puternic, cu toate obstacolele ce le-au îngrămădit Viena şi Budapesta. Ideia unităţii naţionale a pătruns adânc în rândurile sârbo-croaţilor şi conducătorii lor au repetat mereu: „Vrem să fim o singură naţiune, într'un stat unitar independent".

Conferinţa păcii, în 1919, a luat în seamă voinţa acestor populaţiuni şi, prin tratatul de pace, s'a atribuit regatului sârb teritoriile iugoslave ce au aparţinut răposatei monarhii austro-ungare pe baza aceloraşi principii şi drepturi ce au fost recunoscute şi aplicate şi celorlalte naţiuni.

Cu toate greutăţile interne şi externe, ce s'au ivit după constituirea noului stat, marele rege Alexandru, I, în înţeleapta şi din nefericire, scurta lui domnie, a contribuit într'o măsură foarte mare la unificarea sufletească a poporului său, la consolidarea Iugoslaviei şi la strângerea raporturilor de prietenie şi de alianţă cu România şi Cehoslovacia. Opera sa a fost continuată şi actualii conducători ai Iugoslaviei caută s'o desăvârşească, atât în cadrul politicii interne, cât şi în cadrul politicii externe, bazată pe întărirea alianţelor sale şi asigurarea păcii în Europa centrală şi balcanică.

FLORI — CONSTANŢA BERTEA

Cele două tribune

—oxo—

Una e tribuna presei, cealaltă e tribuna parlamentului. Iar pentru ca viitorii reprezentanţi ai naţiunii şi exponenţi ai voinţei şi speranţelor masselor populare să nu se simtă oarecum jigniţi de faptul că tribuna dela înălţimea căreia urmează să răsune glasul lor, a fost citată după tribuna presei, lămurim că nu am căutat să stabilim vreo legătură între ordinea citării şi importanţa fiecăreia din aceste două tribune.

Importanţa sau, mai exact, deosebirea stă în altceva.

In primul rând, în modul cum se ajunge la tribuna presei şi la tribuna parlamentului.

Munca, talentul sau, ca să nu întrebuinţăm cuvântul „talent", care poate ridica proteste şi contestaţiuni, aptitudinea specială de a putea prinde repede o chestiune, de a-ţi putea însuşi în mod exact o situaţiune şi de a o putea prezenta tot atât de exact publicului cititor, îţi inlesnesc urcarea treptelor care duc la tribuna presei.

Bine înţeles, în afară de muncă şi de aptitudinea specială de care am pomenit, se mai cere şi cultură, — de preferat cu un caracter oarecum enciclopedic, — dragoste întinsă până la pasiune pentru atât de spinoasa carieră a ziaristicei, o conştiinţă ce nu se lasă a fi pătată şi o tărie de caracter ce nu se lasă înfrântă în faţa numeroaselor ispite, care pândesc la tot pasul.

Toate aceste însuşiri sunt puse, adică trebuesc să fie puse în slujba marilor şi permanentelor interese ale neamului şi ale ţării.

Cum se ajunge însă, în marea majoritate a cazurilor, la cealaltă tribună, la tribuna parlamentului? Cum reuşesc vreo cinci sute şi ceva de semeni de ai noştri ca, din simpli cetăţeni cum sunt astăzi, mâine să fie „căftăniţi" ca aleşi şi mandatari ai naţiunii, cu toate drepturile, privilegiile şi avantajele ce decurg din această operaţie de căftănire?

Se va răspunde, poate: îi alege poporul, care, prin voturile depuse în urnă, le dă mandat să-i apere interesele şi să-i satisfacă nevoile şi doleanţele.

Când e de bună credinţă, răspunsul acesta conţine, netăgăduit, o mare doză de naivitate. Aceasta pentru simplul motiv că, în realitate, lucrurile se petrec cam într'altfel. Se petrec adică în aşa fel că, de cele mai multe ori, cetăţenii — să nu uităm că, potrivit constituţiei, ei sunt deţinătorii suveranităţii poporului — se găsesc puşi în faţa unui fapt îndeplinit prin modul cum sunt, în genere, alcătuite listele de candidaţi la funcţiunea de mandatar al naţiunii. Important, interesant şi deseori destul de amuzant este deci criteriul după care se întocmesc listele de candidaţi, cari sunt prezentate apoi cetăţenilor alegători, „iubiţilor şi stimaţilor alegători", cum stă scris la manifestele electorale şi cum se aude la întrunirile cu caracter electoral.

Criteriul? Diferă şi, în genere, diferă foarte mult de criteriul pe baza căruia se ajunge la tribuna presei. Aşa, se cer candidaţilor la locul de deputat sau de senator să posedă unele merite şi unele aptitudini, numai că aceste merite şi aptitudini sunt cu totul de altă natură. Ca să le spunem pe nume, sunt merite de politicianist şi aptitudini de elector — cu cât e mai smecher, cu atâta mai mult dignus est entrare în incinta parlamentului.

Uneori — şi nu puţine ori, — în locul acestor aptitudini şi merite, pe care candidatul s'ar putea să nu le aibă în măsură îndestulătoare, trag în cumpănă şi decid de soarta lui altfel de consideraţiuni.

Bunăoară, candidatul se înrudeşte cu unul din puternicii zilei. Este nepotul, finul ori vărul, fie şi prin alianţă, al uneia din Excelenţele ministeriale. Aşa fiind, nu şade frumos să fie lăsat pe din afară.

Insă, dacă n'are norocul unor legături de rudenie, aspirantul la tribuna parlamentului sau măcar la un locşor mai retras şi mai ascuns în incinta parlamentului îşi poate câştiga acest locşor pe alte căi şi mijloace. De pildă, căutând a ajunge omul de casă sau omul de încredere al actualei sau viitoarei Excelenţe ministeriale.

In scopul acesta, are grija să fie văzut cât mai des de protectorul său şi cât mai utilizat, fie şi pentru servicii domestice. Il vizitează aproape zilnic, indiferent dacă această vizită are loc de cele mai multe ori în anticameră, şi se foloseşte de orice prilej, ca să-şi dovedească excesivul său devotament.

Concluzia sau, mai bine zis, morala fabulei? O lăsăm în grija cititorilor.

N. BATZARIA

O CIRCULARĂ IMORALĂ

Problema natalităţii preocupă absolut toate statele lumii.

In mod normal, judecând după cifra naşterilor, ar trebui ca în fiecare 4 ani populaţia României să se majoreze cu un milion de locuitori. Din nefericire, dacă suntem în fruntea ţărilor ca proporţie de natalitate (30 la mie), suntem tot în frunte cu proporţia deceselor (20.5 la mie).

Proporţia naşterilor scade mereu dela 34.7 în 1920 la 30.7 în 1935, iar excedentul natural între naşteri şi decese scade şi el dela 15.8 la 1921 la 9.6 la 1935.

In alte ţări, o situaţie asemănătoare, zugrăvită de elocvenţa cifrelor, ar fi constituit o adevărată alarmă şi fiecare ramură a oficialităţii s'ar fi străduit să afle şi să combată pricinele răului.

Căci nu trebue să uităm adevărul elementar, că aceasta este problema de bază a vitalităţii unui popor şi a forţei lui de creare şi expansiune: natalitatea şi combaterea mortalităţii infantile.

Cu cea mai mare surprindere am citit într'un ziar de dimineaţă, textul circulării trimisă de o mare întreprindere industrială funcţionarelor necăsătorite aflate în serviciul ei:

„Deoarece s'a constatat că funcţionarele, prin faptul căsătoriei, îşi creiază obligaţiuni noui cari impiedică o

(Continuare în pag. 2-a)

Reorganizarea cadrelor ofiţereşti şi inaintările in armată

Cele două decrete-legi, — unul relativ la deblocarea cadrelor ofiţereşti şi altul la modificarea legii înaintărilor în armată, — prezintă o deosebită importanţă, de oarece, după titlul şi dispoziţiile ce cuprind, ele interesează însăşi organizarea armatei din timp de pace şi de război.

Atât statutul profesional al ofiţerilor, cadrul de comandament şi sedentar, cât şi condiţiile în care se fac înaintările, eliminările şi pensionările în armată, sunt materii foarte delicate.

De aceea, în toate ţările, legiuitorii în această materie au luat în serioasă consideraţie nevoile superioare ale armatei, experienţele făcute în trecut şi principiile ce sunt la baza organizaţiei cadrelor ofiţereşti: selecţiunea şi stabilitatea prin garantarea drepturilor recunoscute, fără să se lase porţi deschise prin care ar putea pătrunde arbitrarul, abuzul de putere, favoritismul şi nedreptatea, — elemente periculoase ce contribue la demoralizarea celor loviţi şi chiar la dezorganizarea cadrelor.

In toate armatele sunt prevăzute în legile respective dispoziţii pentru eliminarea din corpul ofiţeresc activ a elementelor inapte, incapabile, aşa ziselor ne-valori; după cum sunt prevăzute dispoziţii şi pentru categoria celor, care au perdut după câtva timp o parte din însuşirile ce se cer îndeplinirii unor servicii şi comandamente. Se evită însă eliminări pe o bază prea largă, în care să intre şi cei cu capacitatea redusă, sau cei cu capacitatea desăvârşită şi deci cu drepturi la înaintare în gradele superioare, fie prin deblocarea cadrelor, peste limita îngăduită, fie printr'un sistem defectuos al înaintărilor, nerespectându-se drepturile celor interesaţi.

Intr'un recent studiu asupra acestei chestiuni, un specialist militar francez a stabilit următoarele trei categorii de ofiţeri:

1. Ofiţerii apţi fizicește şi profesional să exercite un comandament efectiv în timp de pace, ca şi în timp de război.

2. Ofiţerii cari nu prezintă aceste aptitudini, dar posed într'o măsură oarecare o parte din ele.

3. Ofiţerii cari au pierdut minimum de aptitudini fizice şi militare pentru buna execuţie a unui serviciu, sau comandament.

Ce se fac cu aceste trei categorii?

Ofiţerilor din prima categorie le rămân deschise, FARA NICI O RESTRICŢIE, GRADELE SUPERIOARE.

Ofiţerii din a doua categorie pot fi întrebuinţaţi în corpurile de trupă, sau în statele majoare particulare, pentru care au aptitudinile necesare.

In sfârşit, ofiţerii din a treia categorie, recunoscuţi

(Continuare în pag. 2-a)

Limba noastră

Editurile şi „forţele stricătoare de limbă"

Credeam că am isprăvit-o cu *Gramatica limbii române* a d-lui Iorgu Iordan, profesor la Universitatea din Iaşi. Dar „nu sunt vremurile subt cârma omului, ci bietul om subt vremi".

Intr'un articol: „Iniţiativa particulară în cultură", d. Romulus Dianu spune: „...d. Pisani... ridică... într'o singură frază, o chestiune nouă: a participării caselor de editură la forţele stricătoare de limbă. Lucrul cel mai otrăvitor pentru viaţa morală este nedreptatea. A nedreptăţi este odios".

„Nedreptăţita" e *Cartea Românească*, editura care a scos *Gramatica*. „Odiosul" să fiu eu?

E greu, greu de tot, în zilele noastre, să-ţi faci datoria.

D. Romulus Dianu nu apără, e adevărat, Gramatica d-lui Iorgu Iordan, nici nu pomeneşte de ea, şi doar de ea era vorba. Vâră însă elemente noui în discuţie şi arată „jertfele", pe care le-a făcut *Cartea Românească* cu „Dicţionarul Enciclopedic" al d-lor Candrea şi Adamescu.

Nici o asemănare. Dicţionarul acesta are greşeli, care se pot îndrepta la o nouă ediţie. Gramatica d-lui Iorgu Iordan, el însuşi groaznic pocitor al limbii, păcătueşte prin tendinţa ei, prin vădita ei tendinţă de a îndreptăţi şi răspândi stricarea limbii, încercând să acopere graiul schilod al tuturor barbarilor cari au năvălit în scrisul românesc. Asta nu se poate îndrepta.

Cine citeşte *Gramatica* d-lui Iorgu Iordan, profesor la Universitatea din Iaşi, învaţă:

1.— „Ceeace astăzi este sau *ţi se pare necorect* poate *DEVENI MÂNE regulă generală*".

2.— „*LIMBA SE TRANSFORMA NECONTENIT SUBT OCHII NOŞTRI*".

3. — „Limba noastră *trece printr'o epocă de ADÂNCI PREFACERI*. Unirea Românilor din ţinuturi cu condiţii de vieaţă politică şi culturală aşa de diferite, *numărul însemnat de minoritari care o vorbesc şi o scriu*, desvoltarea neobişnuită a activităţii literare în sensul larg (!) al cuvântului, contactul strâns cu atâtea civilizaţii străine (mai multe (!) şi mai variate (!) decât odinioară): iată o serie de factori care intervin în EXISTENŢA LIMBII ROMÂNEŞTI, făcând-o *să sufere transformări* MAI PROFUNDE, poate, decât (!) NICIODATĂ".

4.— „Profit de prilej spre a arăta că, oricât de răspândită ar fi, mai ales în ultimul timp, construcţia *pare să fi fost bolnav* (tot aşa *pare să fie bolnav*) este neromânească, *cel puţin*... DEOCAMDATĂ".

5.— „Se pare că limba ACTUALĂ (!) tinde să întrebuinţeze din ce în ce mai rar prep. *pe: ...cele două inele care le poartă.* (I. Peltz)." D. Peltz scrie greşit? Mai mult nu decât da, fiindcă profesorul se grăbeşte să adauge: „In cele mai multe din aceste construcţii prezenţa lui *pe* este mai conformă cu spiritul limbii decât lipsa lui, care se explică prin influenţa vorbirii de toate zilele, *în mod fatal mai puţin atentă la regulile gramaticale. Se ştie doar* că chiar *oamenii culţi* (!) lasă deseori la o parte prep. *pe*, acolo unde ea n'ar trebui să lipsească, de pildă înaintea relativului *care: romanul care l'am citit nu mi-a plăcut...*".

Cu alte cuvinte, limba noastră e şovăelnică, se schimbă văzând cu ochii şi nu poate avea reguli gramaticale hotărîte. „Chiar *oamenii culţi* (!) lasă deseori la o parte prep. *pe*", ca şi d. Peltz, „acolo unde ea n'ar trebui să lipsească".

Dar gramatica unei limbi nu se face culegând schimonosituri de colo şi de colo, dela toţi analfabeţii, ajunşi în aceste vremi tulburi, unul „mare" romancier, altul „mare" critic literar, altul „mare" poet, altul „mare" profesor universitar. Toate limbile se vorbesc şi mai bine şi mai rău. Regulile gramaticale se stătornicesc după frumoasa vorbire a celor mai aleşi fii ai neamului.

„Limba, mai spune profesorul, *se transformă necontenit subt ochii noştri*". Şi o transformă şi românii din ţinuturile alipite, şi minoritarii (adică ne silesc aceştia să ne pocim limba, în loc să-i învăţăm noi pe ei să vorbească româneste) şi atât se schimbă graiul, încât nu mai poţi zice de cutare scriitor, care nu cunoaşte limba ţării, că scrie pocit. Ce e pocit şi de râs astăzi, mâine poate fi bun, „regulă generală". Mai mult. Toţi aceşti factori, spune cu o senină nevinovăţie d. profesor universitar, „intervin" chiar în „EXISTENŢA LIMBII ROMÂNEŞTI". Şi nici o protestare. Nimic. Ce zic? D. Iordan e numai îngăduinţă.

Să nu fiu însă nedrept, adică „odios". D. Iordan e strasnic cu d. prof. N. Iorga, care îşi îngădue să scrie „românesc" şi şi nu „românesc" (pag. 8) şi „teară" nu „ţară" (pag. 12). Şi e fără cruţare cu unii filologi, cari scriu „limbei" şi nu „limbii": „Unii filologi (d. O. Densuşianu?) întrebuinţează regulat pe *ei* şi la substantive de felul lui *casă* şi la cele de felul lui (!) *limbă* (*lui casă... lui limbă!*) ceeace dacă face impresia unui sistem nu a unui capriciu trebue totuşi *condamnat* CU ASPRIME".

Şi cartea, cu tot ce cuprinde, îşi strecoară otrava, mai primejdioasă decât colecţia celor 15 lei, sub greutatea numelui de profesor universitar, sub autoritatea gramaticei, sub ocrotirea şi cu sprijinul Editurii: CARTEA ROMÂNEASCĂ.

Asta e „iniţiativa particulară în cultură" de care vorbeşte d. Romulus Dianu? Şi am făcut o nedreptate, când am dat strigătul de alarmă?

Da. Se poate ca *Editura Cartea Românească* să se fi înşelat, să nu-şi fi dat seama ce a tipărit. Dar acuma, după ce ştie, să facă dovada bunei ei credinţe. Să scoată cartea din vânzare, să adune volumele şi nici măcar să nu le pue la maculatură, ci să le arunce deadreptul în foc, să nu se aleagă nici praful de ele.

T. PISANI

IN URMA TURBURĂRILOR DIN PALESTINA

Iată fotografia şeikului Fahran es Saadi, executat — după cum am arătat la timp, — din ordinul autorităţilor engleze.

Şeikul Fahran se făcuse vinovat de o serie de acte de rebeliune şi de crime împotriva organelor poliţieneşti şi a unor soldaţi neînarmaţi.

—oxo—oxo—

Intărirea legăturilor de prietenie între Marea Britanie şi Portugalia

Londra, 30 (Rador). — *Se anunţă că contra-amiralul Norman Woodhouse va fi numit şef al misiunii militare britanice, care va fi trimisă în Portugalia, în luna Februarie, spre a afirma din nou legăturile de prietenie dintre Marea Britanie şi această ţară.*

Doi ofiţeri, reprezentând armata şi aviaţia militară britanice, vor însoţi pe amiralul Woodhouse.

—xoxo—

Avion militar englez prăbuşit

Londra 30 (Rador). — In cursul unor exerciţii aeriene, un avion al armatei britanice din Malta, lovindu-se de un cablu, s'a prăbuşit.

Cei doi ofiţeri aviatori de pe bordul aparatului şi-au găsit moartea în acest accident.

—xoxoxox—

Puternică explozie pe bordul unei canoniere

Asunción, 30 (Rador). — O puternică explozie s'a produs azi pe bordul unei canoniere paraguaieze.

Sunt 12 morti şi 10 răniţi.